

Factors Affecting Knowledge and Understanding of the Protection of Consumer Rights in the Context of Digital Assets Among Upper Secondary School Students in Mueang District, Surat Thani Province

Choladda Promdontre¹ Ninthana Iamsaard^{1*} and Akanitt Ruengwut²

¹ *Suratthani Rajabhat University, Thailand*

² *Suratthani School, Thailand*

* *Corresponding author. E-mail: Ninthana.iam@sru.ac.th*

ABSTRACT

This research was conducted to (1) examine the personal, economic, and social characteristics, along with the digital-asset-related experience, of upper-secondary school students; (2) examine their level of knowledge and understanding of consumer rights protection; and (3) determine the factors influencing knowledge and understanding of consumer rights protection in the context of digital assets among upper-secondary school students in Mueang District, Surat Thani Province. A quantitative approach was adopted. The population consisted of 8,401 upper-secondary school students from ten schools in Mueang District, Surat Thani Province. A sample of 400 students was drawn by accidental sampling; the sample size was determined using the formula developed by Yamane (1973) together with the criterion set by Green (1991), and the sample was distributed proportionally according to the number of students in each school. The questionnaire developed for this research obtained an item-objective congruence (IOC) index of 0.76 and an overall Cronbach's alpha coefficient of 0.972. Data analysis involved descriptive statistics (percentage, mean, and standard deviation) and inferential statistics (multiple regression analysis using the Enter method). The findings were as follows: (1) most participants were female, earning a monthly income of 3,000–5,000 baht, with a monthly family income of 15,000–30,000 baht, and their families had never invested in digital assets; overall exposure to information was at a moderate level, the highest channel being social media and the lowest government agencies; (2) overall, participants' self-assessed knowledge and understanding of consumer rights protection in the context of digital assets was at a moderate level; and (3) exposure to information from government agencies and cumulative grade point average each had a positive effect on knowledge and understanding of consumer rights protection in the context of digital assets, whereas experience in using stablecoins had a negative effect, at the .05 level of statistical significance.

Keywords: Consumer Rights Protection, Digital Assets, Upper Secondary School Students, Self-Perceived Knowledge

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ชวลิตดา พรหมดนตรี¹ นินธนา เอี่ยมสะอาด^{1*} และ อัครนิติ เรืองวุฒิ²

¹ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ประเทศไทย

² โรงเรียนสุราษฎร์ธานี ประเทศไทย

* Corresponding author. E-mail: Ninthana.iam@sru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจ สังคมและประสบการณ์ที่เกี่ยวกับสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 2) เพื่อศึกษาระดับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค และ 3) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรคือนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 10 โรงเรียนในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 8,401 คน กลุ่มตัวอย่าง 400 คน กำหนดขนาดด้วยสูตรของ Yamane (1973) ร่วมกับเกณฑ์ของ Green (1991) โดยกระจายตามสัดส่วนของแต่ละโรงเรียน และเลือกแบบบังเอิญ เครื่องมือเป็นแบบสอบถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.76 และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทั้งฉบับเท่ากับ 0.972 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณด้วยวิธี Enter ผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีรายได้ 3,000–5,000 บาทต่อเดือน ครอบครัวมีรายได้ 15,000–30,000 บาทต่อเดือน และครอบครัวไม่เคยลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัล การเปิดรับข้อมูลข่าวสารโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง สูงสุดคือโซเชียลมีเดีย ต่ำสุดคือหน่วยงานรัฐ 2) การรับรู้ความรู้และความเข้าใจของตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และ 3) ปัจจัยด้านการรับข้อมูลข่าวสารจากหน่วยงานรัฐและผลการเรียนเฉลี่ยสะสมส่งผลทางบวกต่อความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัล ในขณะที่ประสบการณ์การใช้สินทรัพย์ดิจิทัล (Stablecoin) ส่งผลเชิงลบต่อความรู้และความเข้าใจดังกล่าว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค, สินทรัพย์ดิจิทัล, นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย, การรับรู้ความรู้ของตนเอง

© 2026 JSSP: Journal of Social Science Panyapat

บทนำ

อุตสาหกรรมเทคโนโลยีทางการเงินและการลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัลกำลังเติบโตอย่างรวดเร็วทั่วโลก รายงานของ Boston Consulting Group [BCG] และ ADDX (2022) ระบุว่า มูลค่าของสินทรัพย์ดิจิทัลที่ถูกแปลงเป็นโทเคนทั่วโลกมีแนวโน้มเติบโตถึง 16.1 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือร้อยละ 10 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของโลกภายในปี 2030 สะท้อนพฤติกรรมผู้บริโภคที่ให้ความสำคัญกับการเข้าถึงแหล่งเงินทุนไร้พรมแดน โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่ที่มีแนวโน้มว่าสินทรัพย์ดิจิทัลเป็นโอกาสใหม่ทางการเงินและเป็นส่วนหนึ่งของการก้าวทันโลก (อัครวิทย์ รอบคอบ และเกลินี หมั่นไธสง, 2566) สำหรับประเทศไทย ตลาดสินทรัพย์ดิจิทัลขยายตัวอย่างก้าวกระโดด โดยเฉพาะในกลุ่มนักลงทุนรายย่อยและเยาวชน อันเป็นผลจากระบบนิเวศทางการเงินที่เอื้อให้เข้าถึงบริการผ่านแอปพลิเคชันได้สะดวกรวดเร็ว (พงศธร ปริญญาวุฒิ, 2565) การเติบโตเช่นนี้ทำให้จำเป็นต้องสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกลไกการคุ้มครองสิทธิและข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์, 2565) ควบคู่กับการพัฒนาสมรรถนะดิจิทัลให้ใช้เทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพและรู้เท่าทัน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญต่อคุณภาพชีวิตในสังคมยุคดิจิทัล (นัฐพัชร สมงามและคณะ, 2568)

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศไทยที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ การป้องกันภัยเกี่ยวกับสินทรัพย์ดิจิทัลหรือทางด้านภัยคุกคามทางไซเบอร์ ดังงานของ กลุณันท์ ศรีเจริญ (2567) ได้กล่าวถึงระบบการเงินแบบกระจายศูนย์จะมีความรวดเร็วและไร้ตัวกลาง แต่การขาดการกำกับดูแลจากรัฐ ทำให้ผู้ใช้เสี่ยงต่อการถูกฉ้อโกงและเอาผิดทางกฎหมายได้ยากเนื่องจากข้อจำกัดหลายมิติ ดังนั้นผู้ใช้จำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับสินทรัพย์ดิจิทัล ดังที่ นันทิภา แสงทองและคณะ (2567) ได้กล่าวถึงการรับมือกับความเสียด้านดิจิทัลต้องอาศัยการเสริมสร้างทักษะและสุขภาวะที่ดีทางดิจิทัลอย่างรอบด้านสามารถรู้เท่าทันเทคโนโลยี และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ โรมัส กวาดามูซ และคณะ (2566) ได้กล่าวถึงสถาบันทางสังคมมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการปลูกฝังความรู้เท่าทันเทคโนโลยีและจริยธรรมดิจิทัล อย่างไรก็ตามงานวิจัยเหล่านี้มุ่งเน้นไปที่พื้นที่เมืองหลวงหรือกลุ่มคนวัยทำงาน ซึ่งอาจมีลักษณะทางภูมิศาสตร์และพฤติกรรมการรับรู้ข้อมูลที่แตกต่างจากนักเรียนมัธยมศึกษา การศึกษารุ่นนี้จึงมีความจำเป็นเพื่อเติมเต็มช่องว่างทางวิชาการและเป็นประโยชน์ต่อสถาบันการศึกษาในท้องถิ่น

อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นพื้นที่ที่เหมาะสมต่อการศึกษาประเด็นดังกล่าว เนื่องจากเป็นเขตเมืองที่มีการเข้าถึงเทคโนโลยีดิจิทัลพัฒนาไปจนใกล้เคียงศักยภาพ ผลการสำรวจการมี การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2568 พบว่า ประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไปใช้อาศัยในเขตเทศบาลใช้อินเทอร์เน็ตร้อยละ 93.5 สูงกว่าผู้อยู่นอกเขตเทศบาลซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 88.6 ขณะที่ภาคใต้โดยรวมอยู่ที่ร้อยละ 91.2 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2568) เมื่ออำเภอเมืองสุราษฎร์ธานีเป็นที่ตั้งของเทศบาลนครสุราษฎร์ธานี เยาวชนในพื้นที่จึงไม่ประสบอุปสรรคด้านการเข้าถึงข้อจำกัดที่เหลืออยู่จึงอยู่ที่การขาดความรู้เกี่ยวกับสิทธิของตนในฐานะผู้บริโภคและกลไกการเยียวยาเมื่อเกิดความเสียหายยิ่งไปกว่านั้น แม้หลักเกณฑ์กำหนดให้ผู้เปิดบัญชีสินทรัพย์ดิจิทัลต้องมีอายุ 18 ปีบริบูรณ์ แต่นักเรียนที่ยังไม่เข้าเกณฑ์กลับเข้าถึงเนื้อหาชักชวนลงทุนได้โดยไม่มีข้อจำกัด จนธนาคารแห่งประเทศไทย (2569) ต้องออกมาตรการจำกัดวงเงินโอนผ่านช่องทางดิจิทัลสำหรับผู้เยาว์อายุ 10–18 ปี ที่วันละ 3,000 ถึง 10,000 บาทตามช่วงอายุ เพื่อตัดวงจรการนำบัญชีของเด็กและเยาวชนไปใช้เป็นบัญชีม้า สะท้อนว่าเยาวชนเป็นกลุ่มเสี่ยงที่ภาครัฐให้ความสำคัญ ขณะที่ยังไม่ปรากฏงานวิจัยที่ประเมินความรู้ด้านการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทสินทรัพย์ดิจิทัลของเยาวชนในพื้นที่นี้มาก่อน

จากสถานการณ์ข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการศึกษาจะเป็นข้อมูลสำคัญที่สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมสร้างภูมิคุ้มกันทางการเงินและการสื่อสารเชิงรุกของหน่วยงานรัฐ ตลอดจนเป็นแนวทางสำหรับผู้ปกครองและครู ที่มีบริบทใกล้เคียงกันในการส่งเสริมให้เยาวชนมีความรู้เท่าทันสิทธิผู้บริโภคอย่างยั่งยืนในอนาคต

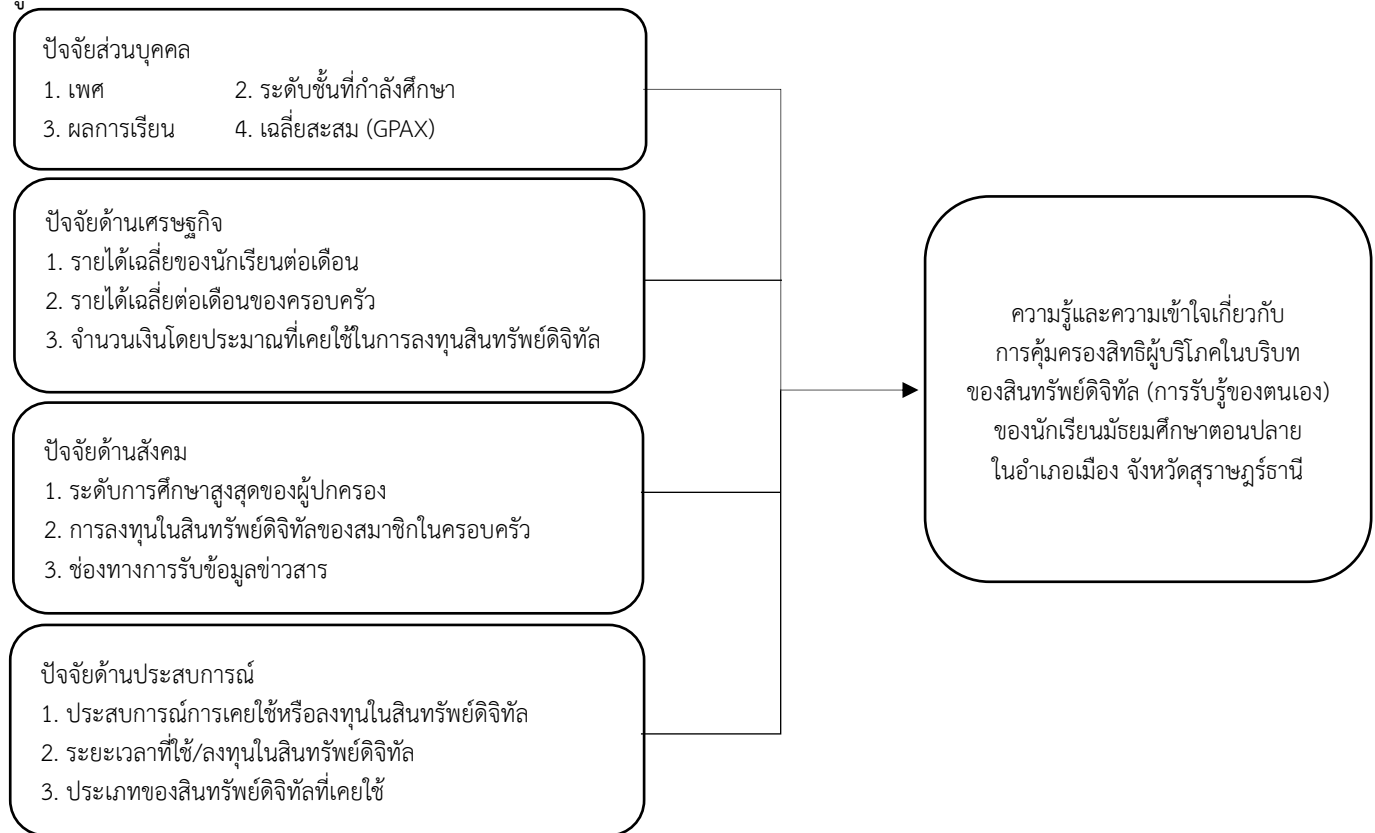
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจ สังคมและประสบการณ์ที่เกี่ยวกับสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี
2. เพื่อศึกษาระดับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

การทบทวนวรรณกรรมและกรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้สังเคราะห์ทฤษฎีกลุ่มเพื่อกำหนดตัวแปรอิสระ แนวคิดความรู้ทางการเงินในฐานะทุนมนุษย์ของ Lusardi & Mitchell (2014) เป็นฐานของปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา แผนการเรียน ผลการเรียนรู้เฉลี่ยสะสม และประเภทของโรงเรียน ทฤษฎีการหล่อหลอมทางสังคมของผู้บริโภคของ Ward (1974) เป็นฐานของปัจจัยด้านเศรษฐกิจของครัวเรือน ได้แก่ รายได้ของนักเรียนและของครอบครัว และจำนวนเงินที่เคยใช้ลงทุน ซึ่งคาดถึง

สัมพันธ์เชิงบวกผ่านทรัพยากรและโอกาสเรียนรู้ภายในครอบครัว ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ Bandura (1977) ร่วมกับแนวคิดการหล่อหลอมทางการเงินของ LeBaron & Kelley (2021) เป็นฐานของปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครอง การลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัลของสมาชิกในครอบครัว และช่องทางการรับข้อมูลข่าวสาร โดยทิศทางของอิทธิพลย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพและความน่าเชื่อถือของแหล่งข้อมูลแต่ละช่องทาง และทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ของ Kolb (1984) เป็นฐานของปัจจัยด้านประสบการณ์ ได้แก่ ประสบการณ์การเคยใช้หรือลงทุน ระยะเวลาที่ใช้และประเภทของสินทรัพย์ดิจิทัลที่เคยใช้ ซึ่งจะก่อให้เกิดความรู้ต่อเมื่อประสบการณ์นั้นนำไปสู่การสะท้อนคิดอย่างเป็นระบบ ผู้วิจัยจึงกำหนดกรอบแนวคิดโดยมีปัจจัยทั้งสี่กลุ่มเป็นตัวแปรอิสระ และมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลเป็นตัวแปรตาม ดังภาพที่ 1 ทั้งนี้ตัวแปรตามวัดในลักษณะการประเมินตนเอง ดังนั้น คำว่าความรู้และความเข้าใจที่ใช้ตลอดทั้งบทความ รวมทั้งในชื่อเรื่อง กรอบแนวคิด ตาราง และการอภิปรายผล จึงหมายถึง การรับรู้ความรู้และความเข้าใจของตนเอง ไม่ใช่ความรู้ที่มีพื้นฐานอยู่บนข้อเท็จจริงซึ่งวัดด้วยแบบทดสอบที่มีเกณฑ์คำตอบถูกหรือผิด

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบการวิจัยเชิงปริมาณโดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนซึ่งจัดการศึกษาประเภทสามัญศึกษาในเขตอำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 10 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 8,401 คน จำแนกเป็นโรงเรียนสังกัดรัฐ 6 แห่ง จำนวน 5,581 คน และโรงเรียนเอกชน 4 แห่ง จำนวน 2,820 คน (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2569ข) ทั้งนี้ ขอบเขตของประชากรครอบคลุมเฉพาะผู้เรียนในระบบโรงเรียนประเภทสามัญศึกษา จึงไม่นับรวมสถานศึกษาที่จัดการศึกษานอกระบบและสถานศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ เนื่องจากมีรูปแบบการจัดการเรียนการสอนและเงื่อนไขการเข้าถึงข้อมูลที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งอาจทำให้ข้อมูลไม่สามารถเทียบเคียงกันได้

1.2 กลุ่มตัวอย่างและวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยสูตรของ Yamane (1973) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และยอมรับความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ($e = 0.05$) คำนวณได้เท่ากับ 381.82 คน และเพื่อให้มั่นใจว่าเพียงพอต่อการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ จึงตรวจสอบเพิ่มเติมตามหลักเกณฑ์ $N \geq 50 + 8m$ ของ Green (1991) ซึ่งด้วยตัวแปรพยากรณ์ 20 ตัว ต้องการกลุ่มตัวอย่างอย่างน้อย 210 คน ผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้จริงเท่ากับ 400 คน เพื่อชดเชยแบบสอบถามที่ตอบไม่สมบูรณ์ ทั้งนี้ สูตรของ Yamane ใช้เพื่อกำหนดขนาดขั้นต่ำเทียบกับขนาดประชากรเท่านั้น การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีแบบไม่อาศัยความน่าจะเป็นด้วยการเลือกแบบบังเอิญ ซึ่งเหมาะกับการวิจัยเชิงสำรวจที่มุ่งอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมากกว่าการประมาณค่าพารามิเตอร์ของประชากร (Etikan et al., 2016) และเพื่อป้องกันมิให้กลุ่มตัวอย่างกระจุกตัวอยู่ในโรงเรียนเพียงบางแห่ง ผู้วิจัยกำหนดโควตาตามสัดส่วนจำนวนนักเรียนของแต่ละโรงเรียนไว้ล่วงหน้า แล้วจึงเลือกผู้ตอบแบบบังเอิญภายในโควตาจนครบตามจำนวน ซึ่งช่วยลดความลำเอียงจากการเลือกได้ (Yang & Banamah, 2014) โดยกำหนดเกณฑ์คัดเข้า คือ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนเป้าหมาย สมัครใจตอบแบบสอบถาม และตอบได้เพียงคนละ 1 ครั้ง การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการครบทั้ง 10 โรงเรียน รายละเอียดการกระจายกลุ่มตัวอย่างแสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียน ($n = 400$)

โรงเรียน	ประชากร (คน)	ร้อยละของประชากร	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
เทพมิตรศึกษา	1,664	19.81	79
สุราษฎร์พิทยา	1,523	18.13	73
สุราษฎร์ธานี	1,457	17.34	69
เมืองสุราษฎร์ธานี	1,129	13.44	54
สุราษฎร์ธานี 2	797	9.49	38
ธิดาแม่พระ	609	7.25	29
มอ.วิทยานุสรณ์ สุราษฎร์ธานี	504	6	24
สุราษฎร์พิทยา 2	388	4.62	18
มัธยมพัชรกิติยาภา 3 สุราษฎร์ธานี	287	3.42	14
ศิริสาธิต	43	0.51	2
รวม	8,401	100	400

ที่มา: สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2569ข)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดของการวิจัย แบ่งเป็น 5 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ตอนที่ 3 ปัจจัยด้านสังคม ประกอบด้วยระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครองและการลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัลของสมาชิกในครอบครัว รวมทั้งช่องทางการรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสินทรัพย์ดิจิทัลซึ่งใช้มาตรประมาณค่า 5 ระดับ ตอนที่ 4 ปัจจัยด้านประสบการณ์ และตอนที่ 5 การรับรู้ความรู้และความเข้าใจของตนเองเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัล ซึ่งใช้มาตรประมาณค่า 5 ระดับ ส่วนที่เหลือเป็นแบบตรวจสอบรายการ ผู้วิจัยกำหนดนิยามปฏิบัติการของตัวแปรตามกล่าวคือ ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลในการศึกษาครั้งนี้ หมายถึง ระดับการรับรู้ของนักเรียนว่าตนมีความรู้และความเข้าใจในประเด็นดังกล่าวมากน้อยเพียงใด จึงเลือกใช้มาตรประมาณค่าจึงสอดคล้องกับนิยามดังกล่าว การวัดความรู้ในลักษณะนี้เป็นแนวทางที่ใช้แพร่หลายในงานวิจัยด้านความรู้ทางการเงิน ที่สามารถสะท้อนความมั่นใจที่ผลักดันให้เกิดการตัดสินใจจริง (Allgood & Walstad, 2016) สำหรับการให้คะแนนมาตรประมาณค่ากำหนดเป็น 5 ถึง 1 คะแนน จากระดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุด และแปลความหมายค่าเฉลี่ยตามแนวคิดของ Best (1981) ดังนี้ 1.00–1.49 น้อยที่สุด 1.50–2.49 น้อย 2.50–3.49 ปานกลาง 3.50–4.49 มาก และ 4.50–

5.00 มากที่สุด ด้านคุณภาพเครื่องมือ ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.76 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ 0.50 และนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง 30 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทั้งฉบับเท่ากับ 0.972 แยกเป็นด้านการรับรู้ความรู้ 0.941 และด้านการรับรู้ความเข้าใจ 0.959 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ 0.70 จึงถือว่าเชื่อถือได้ (Cronbach, 1951)

3. สมมติฐานการวิจัย

ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านประสบการณ์ที่ส่งผลต่อความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

4.1 ข้อมูลปฐมภูมิ ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล จากนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยใช้แบบสอบถาม ผู้วิจัยประสานกับอาจารย์แนะแนวของโรงเรียนแล้วชี้แจงวัตถุประสงค์การวิจัย และจัดส่งแบบสอบถามให้กับนักเรียนผ่าน ช่องทางออนไลน์ จนครบ 400 ฉบับ หลังจากนั้นเมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกฉบับ นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน

4.2 ข้อมูลทุติยภูมิ ได้จาก เอกสาร หนังสือ บทความวิจัย งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และสื่อออนไลน์ โดยพัฒนาแบบกรอบแนวคิดจาก แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำไปสู่การพัฒนาเป็นแบบสอบถาม

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ความถี่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ โดยใช้วิธีนำตัวแปรอิสระเข้าสมการพร้อมกันทั้งหมด (Enter Method) เนื่องจากการศึกษานี้มีกรอบแนวคิดเชิงทฤษฎีรองรับการเลือกตัวแปรอิสระทุกตัวไว้ล่วงหน้า การนำตัวแปรเข้าพร้อมกันจึงรายงานอิทธิพลได้ครบถ้วนทั้งตัวแปรที่มีและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเหมาะกับการวิจัยที่ขับเคลื่อนด้วยทฤษฎีมากกว่าวิธีแบบขั้นตอนที่คัดเลือกตัวแปรด้วยเกณฑ์ทางสถิติเพียงอย่างเดียว (Field, 2018) เนื่องจากการวิเคราะห์การถดถอยกำหนดให้ตัวแปรอิสระอยู่ในรูปข้อมูลต่อเนื่องหรือข้อมูลทวิภาค ผู้วิจัยจึงแปลงตัวแปรเชิงกลุ่มเป็นตัวแปรหุ่นตามหลักการ $k - 1$ เพื่อป้องกันภาวะร่วมเส้นตรงสมบูรณ์ โดยกำหนดให้เพศหญิงเป็นกลุ่มอ้างอิงของตัวแปรเพศ และกลุ่มที่ไม่เคยใช้เป็นกลุ่มอ้างอิงของตัวแปรประเภทสินทรัพย์ดิจิทัลที่เคยใช้ทั้ง 5 ประเภท ก่อนวิเคราะห์ ผู้วิจัยตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการถดถอยพหุคูณ โดย (1) ภาวะร่วมเส้นตรงพหุ พิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระซึ่งต้องต่ำกว่า .80 ค่า Tolerance ซึ่งต้องมากกว่า 0.10 และค่า VIF ซึ่งต้องน้อยกว่า 10 ตามแนวทางของ Hair et al. (2019) และ (2) ความเป็นอิสระของค่าความคลาดเคลื่อน พิจารณาจากค่า Durbin-Watson ซึ่งควรอยู่ในช่วง 1.50–2.50

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย พบว่า

1. ปัจจัยลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจ สังคมและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 3,000–5,000 บาท ร้อยละ 67.00 ครอบครัวมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 15,000–30,000 บาท ร้อยละ 41.00 ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 36.00 และครอบครัวไม่มีการลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัล ร้อยละ 64.30 สำหรับผู้ตอบแบบสอบถามที่เคยใช้หรือเคยลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัล ซึ่งมีจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.80 ของผู้ตอบทั้งหมด ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่ใช้หรือลงทุนน้อยกว่า 6 เดือน ร้อยละ 67.44 ประเภทสินทรัพย์ดิจิทัลที่เคยใช้มากที่สุด ได้แก่ Token ในเกม ร้อยละ 50.00 และมีจำนวนเงินโดยประมาณที่เคยใช้ในการลงทุนต่ำกว่า 1,000 บาท ร้อยละ 53.49 สำหรับช่องทางการรับข้อมูลเกี่ยวกับสินทรัพย์ดิจิทัล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีช่องทางการรับข้อมูล

โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.94$, S.D. = 1.234) โดยช่องทางโซเชียลมีเดีย (Instagram, Facebook, X, TikTok) อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.76$, S.D. = 1.200) เพียงช่องทางเดียว ส่วนช่องทางที่เหลืออยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ YouTube ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = 1.239) เพื่อน/คนรู้จัก ($\bar{X} = 3.03$, S.D. = 1.277) เว็บไซต์ข่าวทางการเงิน ($\bar{X} = 2.83$, S.D. = 1.225) ครอบครัว ($\bar{X} = 2.80$, S.D. = 1.358) โรงเรียน/ครู ($\bar{X} = 2.78$, S.D. = 1.269) และโทรทัศน์/วิทยุ ($\bar{X} = 2.56$, S.D. = 1.153) ในขณะที่ช่องทางหน่วยงานรัฐอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.47$, S.D. = 1.150) ซึ่งเป็นช่องทางเดียวที่อยู่ในระดับน้อย

2. ระดับการรับรู้ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ตารางที่ 2 ระดับการรับรู้ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

การรับรู้ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการรับรู้ความรู้และความเข้าใจ
ระดับการรับรู้ความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี	3.09	1.075	ปานกลาง
1. ทราบวัตถุประสงค์และสาระสำคัญของพระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ. 2561	3.05	1.24	ปานกลาง
2. ทราบข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ผู้ประกอบการธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัลต้องปฏิบัติตามกฎหมาย	2.99	1.24	ปานกลาง
3. ทราบข้อจำกัดและเงื่อนไขทางกฎหมายในการลงทุนสินทรัพย์ดิจิทัลสำหรับผู้เยาว์	3.18	1.27	ปานกลาง
4. ทราบบทบาทหน้าที่ของสำนักงาน ก.ล.ต. ในการกำกับดูแลสินทรัพย์ดิจิทัล	2.94	1.23	ปานกลาง
5. ทราบบทบาทของสำนักงาน สคบ. ในการคุ้มครองผู้บริโภคด้านสินทรัพย์ดิจิทัล	3.00	1.27	ปานกลาง
6. ทราบสิทธิในการได้รับข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วนก่อนตัดสินใจลงทุน	3.33	1.26	ปานกลาง
7. ทราบว่าการรับประกันผลตอบแทนขั้นต่ำถือเป็นการหลอกลวง	3.19	1.25	ปานกลาง
ระดับการรับรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี	3.20	1.098	ปานกลาง
1. เข้าใจบทลงโทษสำหรับการฉ้อโกงและการหลอกลวงในการซื้อขายสินทรัพย์ดิจิทัล	3.40	1.29	ปานกลาง
2. เข้าใจวิธีตรวจสอบใบอนุญาตของผู้ประกอบการผ่านเว็บไซต์หน่วยงานกำกับ	2.96	1.29	ปานกลาง
3. เข้าใจสิทธิในการร้องเรียนเมื่อถูกเอาเปรียบหรือได้รับความเสียหาย	3.33	1.26	ปานกลาง
4. เข้าใจสิทธิในการได้รับการชดเชยเมื่อถูกหลอกลวงหรือฉ้อโกง	3.33	1.26	ปานกลาง
5. เข้าใจช่องทางและขั้นตอนการร้องเรียนเมื่อถูกหลอกลวงจากการลงทุนสินทรัพย์ดิจิทัล	3.18	1.26	ปานกลาง
6. เข้าใจประเภทของหลักฐานที่จำเป็นสำหรับการร้องเรียนและดำเนินคดี	3.20	1.22	ปานกลาง
7. เข้าใจกระบวนการระงับข้อพิพาททางเลือก (การไกล่เกลี่ย/อนุญาโตตุลาการ)	3.07	1.30	ปานกลาง
8. เข้าใจขั้นตอนการเรียกร้องค่าเสียหายและระยะเวลาในการดำเนินการ	3.17	1.26	ปานกลาง
ภาพรวม	3.154	1.066	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่การรับรู้ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าทั้งด้านการรับรู้ความรู้และด้านการรับรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน โดยด้านการรับรู้ความรู้ เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ สิทธิในการได้รับข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วนก่อนตัดสินใจลงทุน การรับประกันผลตอบแทนขั้นต่ำถือเป็นการหลอกลวง ข้อจำกัดและเงื่อนไขทางกฎหมายในการลงทุนสำหรับผู้เยาว์ สาระสำคัญของพระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ. 2561 บทบาทของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) เงื่อนไขที่ผู้ประกอบการต้องปฏิบัติตามกฎหมาย และบทบาทของสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) ในการกำกับดูแล ตามลำดับ ส่วนด้านการรับรู้ความเข้าใจ เรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ บทลงโทษสำหรับการฉ้อโกงและการหลอกลวงในการซื้อขาย

สิทธิในการร้องเรียนเมื่อถูกเอาเปรียบหรือได้รับความเสียหาย สิทธิในการได้รับการชดเชย ประเภทหลักฐานที่จำเป็นสำหรับการร้องเรียนและดำเนินคดี ช่องทางและขั้นตอนการร้องเรียน ขั้นตอนและระยะเวลาการเรียกร้องค่าเสียหาย กระบวนการระงับข้อพิพาททางเลือก (การไกล่เกลี่ย/อนุญาโตตุลาการ) และวิธีตรวจสอบใบอนุญาตของผู้ประกอบการผ่านเว็บไซต์หน่วยงานกำกับ ตามลำดับ ทั้งนี้ ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดของทั้งสองด้านล้วนเกี่ยวข้องกับกลไกการกำกับดูแลโดยตรง ซึ่งเป็นความรู้เชิงปฏิบัติที่จำเป็นต่อการป้องกันตนเอง

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ผลการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่าเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ทุกประการ โดยค่า Tolerance อยู่ระหว่าง .214 ถึง .935 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ 0.10 ค่า VIF อยู่ระหว่าง 1.070 ถึง 4.668 ซึ่งน้อยกว่าเกณฑ์ 10 และค่า Durbin-Watson เท่ากับ 2.099 ซึ่งอยู่ในช่วง 1.50–2.50 จึงสรุปได้ว่าไม่ปรากฏปัญหาภาวะร่วมเส้นตรงพหุ และค่าความคลาดเคลื่อนไม่มีความสัมพันธ์กันเอง สำหรับผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม พบว่า ช่องทางการรับข้อมูลข่าวสารทุกช่องทาง ยกเว้นเว็บไซต์ข่าวสารทางการเงิน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เป็นความสัมพันธ์ในระดับต่ำ โดยช่องทางหน่วยงานรัฐมีความสัมพันธ์สูงที่สุด ($r = .206$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รองลงมาคือช่องทางโรงเรียน/ครู ($r = .176$) ในขณะที่สินทรัพย์ดิจิทัลที่เคยใช้ (Stablecoin) มีความสัมพันธ์เชิงลบในระดับต่ำ ($r = -.164$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันมีค่าสูงสุดเท่ากับ .795 ซึ่งไม่เกินเกณฑ์ .80 ตามแนวทางของ Hair et al. (2019) แสดงว่าตัวแปรอิสระไม่มีปัญหาความสัมพันธ์กันเองสูงเกินไป จึงมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้เป็นตัวแปรพยากรณ์ในการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณต่อไป

ตารางที่ 3 การตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ($n = 400$)

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1. รายได้เฉลี่ยของผู้ปกครอง	1								
2. ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครอง	.392**	1							
3. สินทรัพย์ดิจิทัลที่เคยใช้ (Stablecoin)	.072	-.059	1						
4. โซเชียลมีเดีย (Instagram, Facebook, X, TikTok)	.162**	.101*	-.043	1					
5. เพื่อน/คนรู้จัก	.118*	-.031	-.042	.572**	1				
6. ครอบครัว	.105*	-.037	-.041	.434**	.722**	1			
7. โรงเรียน/ครู	.078	-.076	-.022	.418**	.723**	.795**	1		
8. หน่วยงานรัฐ (ก.ล.ต., สคบ.)	.112*	-.023	-.063	.343**	.481**	.562**	.633**	1	
9. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิฯ	.062	.091	-.164**	.122*	.162**	.142**	.176**	.206**	1

หมายเหตุ: * ระดับนัยสำคัญทางสถิติ < .05

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติ < .01

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน พบว่า ช่องทางการรับข้อมูลข่าวสารที่นำมาวิเคราะห์ทุกช่องทางมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เป็นความสัมพันธ์ในระดับต่ำ โดยช่องทางหน่วยงานรัฐมีความสัมพันธ์สูงที่สุด ($r = .206$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รองลงมาคือช่องทางโรงเรียน/ครู ($r = .176$) และเพื่อน/คนรู้จัก ($r = .162$) ตามลำดับ ในขณะที่สินทรัพย์ดิจิทัลที่เคยใช้ (Stablecoin) มีความสัมพันธ์เชิงลบในระดับต่ำ ($r = -.164$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนรายได้และระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันมีค่าสูงสุดเท่ากับ .795 ซึ่งไม่เกินเกณฑ์ .80 ตามแนวทางของ Hair et al. (2019) จึงไม่ปรากฏปัญหาภาวะร่วมเส้นตรงพหุ และมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้เป็นตัวแปรพยากรณ์ต่อไป

ตารางที่ 4 วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ตัวแปรอิสระ	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients β	t	Sig.	Collinearity Statistics	
	B	Std. Error				Tolerance	VIF
(Constant)	1.833	0.456	-	4.021	.000	-	-
ปัจจัยส่วนบุคคล							
เพศ (1 = ชาย, 0 = หญิง)	0.193	0.123	.085	1.569	.118	.803	1.245
ระดับชั้นที่กำลังศึกษา	0.037	0.071	.026	0.518	.605	.935	1.070
ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม (GPAX)	0.137	0.069	.102	1.984*	.048	.893	1.120
ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ							
รายได้เฉลี่ยของนักเรียนต่อเดือน	-0.065	0.098	-.034	-0.661	.509	.911	1.098
รายได้เฉลี่ยของผู้ปกครองต่อเดือน	0.014	0.060	.013	0.232	.816	.738	1.354
จำนวนเงินที่เคยใช้ลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัล	-0.086	0.159	-.057	-0.541	.589	.214	4.668
ปัจจัยด้านสังคม							
ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครอง	0.070	0.048	.080	1.455	.147	.777	1.287
โซเชียลมีเดีย (Instagram, Facebook, X, TikTok)	0.004	0.065	.005	0.068	.945	.436	2.293
โซเชียลมีเดีย (YouTube)	0.004	0.066	.005	0.067	.946	.403	2.478
เว็บไซต์ข่าวสารทางการเงิน	-0.033	0.059	-.038	-0.568	.571	.520	1.924
โทรทัศน์/วิทยุ	-0.013	0.062	-.014	-0.205	.837	.525	1.906
เพื่อน/คนรู้จัก	0.040	0.071	.048	0.564	.573	.331	3.026
ครอบครัว	-0.024	0.070	-.030	-0.340	.734	.300	3.330
โรงเรียน/ครู	0.069	0.080	.082	0.864	.388	.262	3.812
หน่วยงานรัฐ (ก.ล.ต., สคบ.)	0.158	0.066	.170	2.401*	.017	.473	2.116
ปัจจัยด้านประสบการณ์การใช้สินทรัพย์ดิจิทัล							
คริปโทเคอร์เรนซี	-0.258	0.482	-.041	-0.535	.593	.397	2.519
NFT	0.455	0.471	.060	0.965	.335	.616	1.623
โทเคนในเกม (Game Token)	0.257	0.284	.059	0.904	.367	.548	1.824
สินทรัพย์ที่เคยใช้ (Stablecoin)	-1.389	0.552	-.130	-2.516*	.012	.889	1.125
ทองคำในรูปแบบโทเคนดิจิทัล (Tokenized gold)	0.052	0.131	.021	0.397	.692	.842	1.187

SE = 1.036, F(20, 379) = 2.181, Sig. = 0.003, R = .321, R² = .103, Adjusted R² = .056

หมายเหตุ: * ระดับนัยสำคัญทางสถิติ < .05

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติ < .01

จากตารางที่ 4 พบว่า ตัวแปรอิสระทั้งหมดมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามในระดับต่ำ (R = .321) และสามารถร่วมกันพยากรณ์ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลได้ร้อยละ 10.3 (R² = .103, Adjusted R² = .056) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (F(20, 379) = 2.181, p = .003) ผลการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นเป็นไปตามเกณฑ์ทุกประการ โดยค่า Tolerance อยู่ระหว่าง .214 ถึง .935 ค่า VIF อยู่ระหว่าง 1.070 ถึง 4.668 และค่า Durbin-Watson เท่ากับ 2.099 เมื่อพิจารณารายตัวแปร พบว่ามีตัวแปรที่ส่งผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 ตัวแปร ได้แก่ ช่องทางการรับข้อมูลข่าวสารจากหน่วยงานรัฐ (ก.ล.ต., สคบ.) (β = .170, p = .017) และผลการเรียนเฉลี่ยสะสม (β = .102, p = .048) ซึ่งส่งผลเชิงบวก ในขณะที่สินทรัพย์ดิจิทัลที่เคย

ใช้ (Stablecoin) ($\beta = -.130, p = .012$) ส่งผลเชิงลบ ทั้งนี้แสดงเฉพาะตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติจากสมการที่มีตัวแปรพยากรณ์ 20 ตัว จึงไม่ใช่สมการพยากรณ์ที่สมบูรณ์ สามารถนำตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติมาสร้างสมการถดถอยพหุคูณได้ดังนี้

$$\hat{Y} = 1.833 + 0.158 (X_{\text{หน่วยงานรัฐ (ก.ต.ต., สคป.)}}) - 1.389 (X_{\text{สินทรัพย์ที่เคยใช้ (Stablecoin)}}) + 0.137 (X_{\text{ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม}})$$

สรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มิได้ขึ้นอยู่กับปริมาณการเข้าถึงสื่อโดยรวม แต่ขึ้นอยู่กับคุณภาพของแหล่งข้อมูลเป็นสำคัญ กล่าวคือ ช่องทางหน่วยงานรัฐซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลที่ผ่านการตรวจสอบและมุ่งให้ความรู้ด้านสิทธิโดยตรงเป็นช่องทางเดียวจากทั้งหมด 8 ช่องทางที่ส่งผลเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ ประกอบกับความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนที่สะท้อนผ่านผลการเรียนเฉลี่ยสะสม ในขณะที่ประสบการณ์การใช้สินทรัพย์ที่มีความผันผวนต่ำอย่าง สินทรัพย์ดิจิทัลที่เคยใช้ (Stablecoin) กลับส่งผลเชิงลบสะท้อนว่าประสบการณ์การใช้งานโดยลำพังมิได้แปรเป็นความรู้ด้านการคุ้มครองสิทธิเสมอไป

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายผล ได้ดังนี้

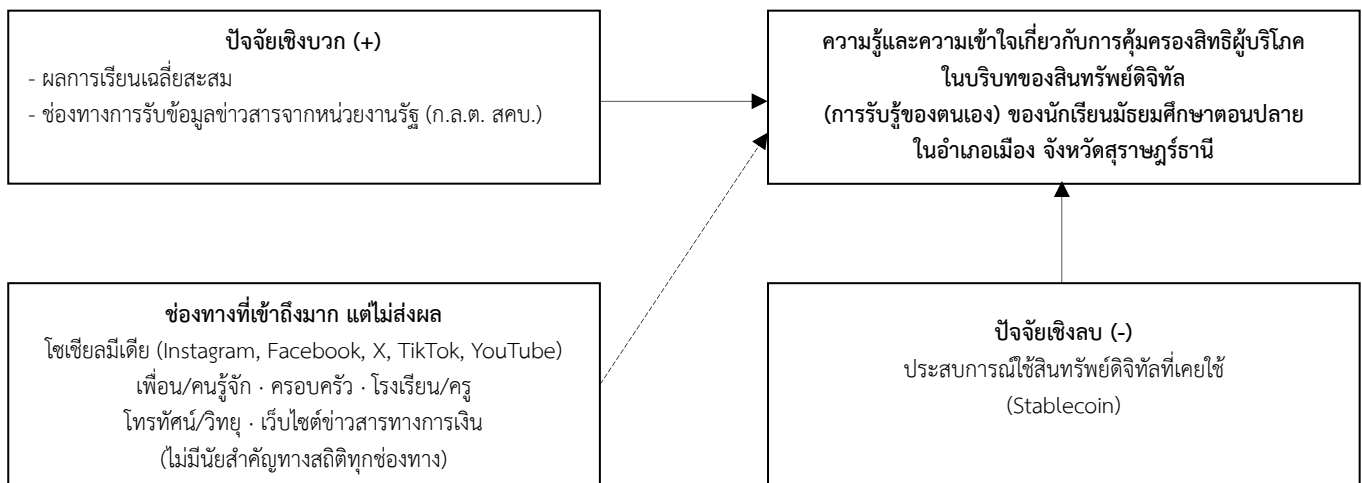
1. ลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจ สังคมและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีช่องทางการรับข้อมูลเกี่ยวกับสินทรัพย์ดิจิทัลโดยรวมในระดับปานกลาง โดยช่องทางการรับข้อมูลเกี่ยวกับสินทรัพย์ดิจิทัลผ่านโซเชียลมีเดีย (Instagram, Facebook, X, TikTok) ในระดับมาก และมีช่องทางการรับข้อมูลเกี่ยวกับสินทรัพย์ดิจิทัลอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ YouTube เพื่อน/คนรู้จัก เว็บไซต์ข่าวทางการเงิน ครอบครัว โรงเรียน/ครู โทรทัศน์/วิทยุ และหน่วยงานรัฐ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักเรียนใช้การสื่อสารและการรับรู้ข่าวสารผ่านช่องทางโซเชียลมีเดียมากกว่าการรับรู้ข่าวสารผ่านช่องทางอื่น ๆ ดังนั้น ทำให้สามารถรับรู้ถึงข้อมูลและข่าวสารด้านสินทรัพย์ดิจิทัลได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับทฤษฎีการขัดเกลาทางสังคมด้านการเงิน ซึ่งระบุว่า บุคคลจะพัฒนาความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมทางการเงินผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับตัวแทนทางสังคม เช่น ครอบครัว สถาบันการศึกษา และสื่อมวลชน (Le Baron & Kelley, 2021) และสอดคล้อง กฤตธี เปี่ยมสง่า (2564) ที่ศึกษาการเปิดรับข่าวสารและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจใช้งานสินทรัพย์ดิจิทัลของกลุ่มผู้บริโภคเจนเอเรชั่นวาย พบว่า อิทธิพลทางสังคมเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการตัดสินใจและพฤติกรรมการใช้งานสินทรัพย์ดิจิทัลสะท้อนให้เห็นว่า กระบวนการรับรู้ข้อมูลข่าวสารผ่านเครือข่ายทางสังคมและสื่อต่าง ๆ ได้ทำหน้าที่เป็นตัวแปรสำคัญที่ช่วยสร้างความเข้าใจและความตระหนักรู้ในเรื่องสินทรัพย์ดิจิทัลให้กับผู้บริโภค

2. ระดับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลฯ ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องมาจากนักเรียนในชั้นดังกล่าว ยังไม่ได้ให้ความสนใจหรือตระหนักถึงความสำคัญในความรู้เข้าใจในการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคฯ เท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้อง ชนากานต์ ธนนิวัฒน์ และศิริชัย กาญจนวาสี (2566) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบวัดความฉลาดรู้การเงินสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่าสภาพแวดล้อมทางการศึกษามีผลต่อระดับความรู้ทางการเงินอย่างชัดเจน โดยนักเรียนจากโรงเรียนสาธิตฯ มีคะแนนความฉลาดรู้การเงินเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สะท้อนให้เห็นว่า ความพร้อมและบทบาทของสถาบันการศึกษามีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการหล่อหลอมและส่งเสริมองค์ความรู้ทางการเงิน ตลอดจนการสร้างภูมิคุ้มกันและความรู้ด้านการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในยุคดิจิทัลให้แก่เยาวชนอย่างเป็นรูปธรรม

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า มีเพียง 3 ตัวแปรที่ส่งผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ช่องทางการรับข้อมูลจากหน่วยงานรัฐและผลการเรียนเฉลี่ยสะสมที่ส่งผลเชิงบวก กับสินทรัพย์ดิจิทัลที่เคยใช้ (Stablecoin) ที่ส่งผลเชิงลบ ประเด็นสำคัญคือ ช่องทางหน่วยงานรัฐเป็นช่องทางเดียวจากแปดช่องทางที่ส่งผลอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งที่นักเรียนเข้าถึงน้อยที่สุด ขณะที่โซเชียลมีเดียซึ่งเข้าถึงมากที่สุดกลับไม่ส่งผลเลย ปรากฏการณ์นี้อธิบายได้ด้วยทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ Bandura (1977) ที่ว่าประสิทธิภาพของการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของตัวแบบมากกว่าความถี่ของการสัมผัส กล่าวคือ เนื้อหาจากหน่วยงานกำกับดูแลมุ่งให้ความรู้ด้านสิทธิและกฎหมายโดยตรง (สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์, 2565) ขณะที่เนื้อหาบนสื่อสังคมออนไลน์มักเน้นโอกาสสร้างผลตอบแทนมากกว่ากลไกการคุ้มครองสิทธิ การเปิดรับสื่อในปริมาณมากจึงไม่แปรเป็นความรู้ด้านสิทธิโดยอัตโนมัติ ส่วนผลการเรียนเฉลี่ยสะสมที่ส่งผลเชิงบวกสอดคล้องกับแนวคิดความรู้ทางการเงินในฐานะทุนมนุษย์ของ Lusardi & Mitchell (2014) ซึ่งเสนอว่าทักษะการเรียนรู้ที่สะสมผ่านระบบการศึกษาเป็นฐานรองรับการเรียนรู้ทางการเงินในระยะต่อมา สำหรับผลเชิงลบของสินทรัพย์ดิจิทัลที่เคยใช้ (Stablecoin) อธิบายได้ว่า ตามวงจรการเรียนรู้จากประสบการณ์ของ Kolb (1984) ประสบการณ์รูปธรรมจะแปรเป็นความรู้ได้ก็ต่อเมื่อผ่านการสะท้อนคิดเชิงนามธรรม หากขาดขั้นตอนนี้ ประสบการณ์ย่อมหยุดอยู่เพียงทักษะเชิงปฏิบัติการ ประกอบกับ สินทรัพย์ดิจิทัลที่เคยใช้ (Stablecoin) ตรึงมูลค่าไว้กับสินทรัพย์อ้างอิง ผู้ใช้จึงไม่เผชิญความผันผวนและมีความเสี่ยงที่รับรู้ในระดับต่ำ จนขาดแรงจูงใจในการแสวงหาความรู้ และอาจเกิดอคติความมั่นใจเกินจริงซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบที่ว่าความรู้จากมุมมองหรือความรู้สึกและความรู้ที่เป็นข้อเท็จจริงมิได้สอดคล้องกันเสมอไป (Allgood & Walstad, 2016) ส่วนตัวแปรที่ไม่ส่งผลอย่างมีนัยสำคัญก็มีนัยเชิงทฤษฎีเช่นกัน กล่าวคือ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจทั้งชุดไม่ส่งผล จึงไม่สนับสนุนข้อสันนิษฐานตามทฤษฎีการหล่อหลอมทางสังคมของผู้บริโภคของ Ward (1974) สะท้อนว่าความรู้ด้านการคุ้มครองสิทธิเป็นความรู้เชิงกฎหมายเฉพาะทางที่มีได้ถ่ายทอดผ่านฐานะทางเศรษฐกิจ เช่นเดียวกับระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครองที่ไม่ส่งผล ซึ่งสอดคล้องกับประกายแก้ว ไกรสงคราม และสุรศักดิ์ เก้าเอี้ยน (2565) ที่พบว่า การปลูกฝังด้านการเงินจากครอบครัวมีอิทธิพลทางตรงต่อความฉลาดรู้ทางการเงินของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน นอกจากนี้ เพศและระดับชั้นที่ไม่ส่งผล ชี้ว่านักเรียนทุกกลุ่มมีระดับการรับรู้ใกล้เคียงกันโดยไม่เพิ่มขึ้นตามชั้นปี ตอกย้ำว่าความรู้ด้านนี้ยังมิได้ถูกบรรจุอย่างเป็นระบบในหลักสูตร

องค์ความรู้ใหม่

งานวิจัยนี้เสนอองค์ความรู้ใหม่ว่า ระดับการเข้าถึงช่องทางการสื่อสารกับประสิทธิภาพของช่องทางนั้นในการสร้างความรู้ด้านการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค มิได้แปรผันไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งอาจเรียกว่า ช่องว่างระหว่างการเข้าถึงกับประสิทธิภาพของช่องทางการสื่อสารกล่าวคือ ช่องทางหน่วยงานรัฐ (ก.ล.ต., สคบ.) ซึ่งนักเรียนเข้าถึงน้อยที่สุดและเป็นช่องทางเดียวที่อยู่ในระดับน้อย กลับเป็นช่องทางเดียวที่ส่งผลเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ ขณะที่โซเชียลมีเดียซึ่งเข้าถึงมากที่สุดแทบไม่มีอิทธิพลเลย ตัวแปรกำหนดจึงเป็นคุณภาพและเจตนาของเนื้อหา มิใช่ปริมาณการเปิดรับ ช่องว่างนี้ยังปรากฏในมิติประสบการณ์ตรงเช่นกัน กล่าวคือ สินทรัพย์ดิจิทัลที่เคยใช้ (Stablecoin) สัมพันธ์เชิงลบกับการรับรู้ความรู้และความเข้าใจ สะท้อนว่าการลงมือใช้งานจริงมิได้ยกระดับเป็นความรู้ด้านสิทธิ หากไม่ผ่านการสะท้อนคิดและไม่เผชิญความเสี่ยงที่กระตุ้นให้แสวงหาความรู้ เมื่อประกอบกับการที่ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครองไม่ส่งผล ขณะที่ผลการเรียนเฉลี่ยสะสมส่งผลเชิงบวก จึงสรุปได้ว่าความรู้ด้านนี้เป็นความรู้เฉพาะทางที่เกิดจากเนื้อหาคุณภาพจากแหล่งที่เชื่อถือได้ ร่วมกับความสามารถในการประมวลข้อมูลของผู้เรียน มิใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเองจากการเปิดรับสื่อในปริมาณมาก จากทรัพยากรของครอบครัว หรือจากการลองผิดลองถูกด้วยตนเอง นัยเชิงนโยบายจึงอยู่ที่การนำเนื้อหาจากหน่วยงานกำกับดูแลเข้าไปอยู่ในช่องทางที่นักเรียนใช้จริง มิใช่การเพิ่มการเข้าถึงสื่อโดยรวม

ภาพที่ 2 องค์ความรู้ใหม่

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในพื้นที่ศึกษามีการรับรู้ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคในบริบทของสินทรัพย์ดิจิทัลอยู่ในระดับปานกลาง โดยจุดอ่อนที่สุดคือได้อยู่ที่ความรู้เชิงหลักการ แต่อยู่ที่ความรู้เชิงกลไก ได้แก่ บทบาทหน้าที่ของหน่วยงานกำกับดูแลและวิธีตรวจสอบใบอนุญาตของผู้ประกอบการ ซึ่งล้วนเป็นความรู้ที่จำเป็นต่อการใช้สิทธิได้จริงเมื่อเกิดความเสียหาย สะท้อนว่านักเรียนรับรู้ว่ามีสิทธิ แต่ยังขาดเครื่องมือที่จะนำสิทธินั้นไปใช้ ในด้านปัจจัยกำหนด ผลการวิจัยชี้ว่าสิ่งที่สร้างความรู้ด้านนี้มีใช้ปริมาณการเปิดรับสื่อหรือทรัพยากรของครอบครัว แต่เป็นคุณภาพของแหล่งข้อมูลประกอบกับความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยช่องทางหน่วยงานกำกับดูแลซึ่งนักเรียนเข้าถึงน้อยที่สุดกลับเป็นช่องทางเดียวที่ส่งผล ขณะที่ช่องทางที่นักเรียนใช้มากที่สุดไม่ส่งผลเลย และประสบการณ์การใช้สินทรัพย์ที่มีความผันผวนต่ำกลับสัมพันธ์เชิงลบ ข้อเสนอเชิงนโยบายของการวิจัยจึงอยู่ที่การนำเนื้อหาที่ถูกต้องจากหน่วยงานกำกับดูแลไปปรากฏในช่องทางที่เยาวชนใช้จริง มากกว่าการเพิ่มการเข้าถึงสื่อโดยรวม หรือการปล่อยให้เยาวชนเรียนรู้เองจากประสบการณ์ของตน ทั้งนี้การวิจัยนี้มีข้อจำกัดของการวิจัย ในการเลือกตัวอย่างแบบบังเอิญภายใต้โควตารายโรงเรียนและเก็บข้อมูลเพียงช่วงเวลาเดียว ผลจึงอธิบายได้เฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ไม่อาจอนุมานสู่ประชากรหรือสรุปเชิงสาเหตุ อีกทั้งตัวแปรตามวัดด้วยมาตราประเมินตนเอง ซึ่งสะท้อนการรับรู้ความรู้ของตนเองมากกว่าความรู้ตามข้อเท็จจริง และอาจคลาดเคลื่อนจากอคติความมั่นใจเกินจริงในกลุ่มที่มีประสบการณ์ตรงกับสินทรัพย์ดิจิทัล

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) ควรนำเนื้อหาด้านสิทธิผู้บริโภคไปเผยแพร่บนแพลตฟอร์มที่นักเรียนใช้จริง เช่น คลิปสั้นบน TikTok และ YouTube เนื่องจากช่องทางหน่วยงานรัฐเป็นช่องทางเดียวที่ส่งผลเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ แต่กลับเข้าถึงน้อยที่สุด ขณะที่โซเชียลมีเดียซึ่งเข้าถึงมากที่สุดไม่ส่งผลใด ๆ

1.2 กระทรวงศึกษาธิการควรบรรจุเนื้อหาที่เจาะจงไปที่ความรู้เชิงกลไก โดยเฉพาะบทบาทของสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) และวิธีตรวจสอบใบอนุญาตผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นสองประเด็นที่นักเรียนอ่อนที่สุด และควรออกแบบเป็นกิจกรรมฝึกปฏิบัติมากกว่าการบรรยาย

2. ข้อเสนอแนะด้านการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการขยายพื้นที่การเก็บข้อมูลไปยังเยาวชนในจังหวัดอื่น ๆ หรือเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนักเรียนในเขตเมืองหลวงและภูมิภาค เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่สามารถอ้างอิงไปยังประชากรกลุ่มใหญ่ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กฤตธี เปี่ยมสง่า. (2564). การเปิดรับข่าวสารและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจใช้งานสินทรัพย์ดิจิทัลของกลุ่มผู้บริโภคเจนเอเรชันวาย. (นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- กุลนันท์ ศรีเจริญ. (2567). ปรากฏการณ์ล้มทั้งยืน: อาชญากรรมบนเทคโนโลยีการเงินแบบกระจายศูนย์. *วารสารสังคมสงเคราะห์ศาสตร์และการบริหารสังคม*, 32(1), 29-61.
- ชนากานต์ ธนนิวัฒน์ และ ศิริชัย กาญจนวาสี. (2566). การพัฒนาแบบวัดความฉลาดรู้การเงินสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. *วารสารการวัดผลการศึกษา*, 40(107), 40-51.
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2569). *มาตรการจำกัดวงเงินโอนของบัญชีเงินฝากและ e-Money สำหรับผู้เยาว์เพื่อป้องกันบัญชีม้า*. สืบค้นจาก <https://www.bot.or.th/th/news-and-media/news/news-20260731-2.html>.
- โรมัส กวาดามูช, วรลัญช์ วรชวรวัลย์ และ ณัฐรัชต์ สาเมาะ. (2566). ภูมิคุ้มกันในโลกดิจิทัล (digital resilience) ทักษะที่เด็กและเยาวชนไทยยุคใหม่ต้องมี. สืบค้นจาก <https://mahidol.ac.th/musef/ภูมิคุ้มกันในโลกดิจิทัล/>.
- นัฐพัชร สมงาม, พนิดา นิลอรุณ และ ชลภัสสรณ์ สิทธิวงศ์ชัย. (2568). การพัฒนาสมรรถนะดิจิทัลและประสิทธิภาพการทำงาน. *วารสารสังคมศาสตร์ปัญญาพัฒนา*, 7(3), 503-518.
- นันทิกา แสงทอง, สุชาดา นันทะไชย และ สุภารัตน์ สารสว่าง. (2567). สุขภาวะที่ดีทางดิจิทัลของนักเรียนโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตวิทย์วิทยา 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2. *วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์*, 13(5), 239-249.
- ประกายแก้ว ไกรสงคราม และ สุรศักดิ์ แก้วเอียน. (2565). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความฉลาดรู้ทางการเงินของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย: การวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างพหุระดับ. *วารสารวิชาการและวิจัย มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*, 12(3), 27-40.
- พงศธร ปริญญาดุติ. (2565). *เผยแพร่ผลสำรวจความสนใจสินทรัพย์ดิจิทัลของประชาชนชาวไทย พบ 46% มุ่งเก็งกำไร*. สืบค้นจาก <https://www.sec.or.th/TH/Template3/Articles/2565/170565.pdf>.
- สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์. (2565). *รู้เขา รู้ระวัง รู้เท่าทัน สินทรัพย์ดิจิทัล*. สืบค้นจาก <https://www.sec.or.th/TH/Documents/DigitalAsset/DigitalAssetInvestment-Guide.pdf>.
- สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (2569ก). *ข้อมูลสถิตินักเรียนรายสถานศึกษา ปีการศึกษา 2568 จังหวัดสุราษฎร์ธานี*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2569ข). *ระบบข้อมูล RealTime: ข้อมูลสถานศึกษา จังหวัดสุราษฎร์ธานี อำเภอเมือง สุราษฎร์ธานี*. สืบค้นจาก <https://edurealtimedata.moe.go.th/dashboard/schools?provinceId=84&districtId=8401>.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2568). *สรุปผลที่สำคัญ การสำรวจการมีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน พ.ศ. 2568 (ไตรมาสที่ 1)*. สืบค้นจาก https://www.nso.go.th/nsoweb/storage/survey_detail/2025/20250526075340_14241.pdf.
- อัศววิช ครอบขอบ และ เกสินี หมั่นไธสง. (2566). ทักษะคิดเกี่ยวกับการลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัลของนักลงทุนช่วงเจนเอเรชันวายในประเทศไทย. *Maejo Business Review*, 5(1), 70-91.
- Allgood, S., & Walstad, W. B. (2016). The effects of perceived and actual financial literacy on financial behaviors. *Economic inquiry*, 54(1), 675-697.
- Bandura, A. (1977). *Social learning theory*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Best, J. W. (1981). *Research in education*. (4th ed.). Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Boston Consulting Group, & ADDX. (2022). *Relevance of on-chain asset tokenization in crypto winter*. Retrieved from https://documents.addx.co/relevance_of_onchain_asset_tokenization_in_crypto_winter.pdf.
- Cronbach, L. J. (1951). Coefficient alpha and the internal structure of tests. *Psychometrika*, 16(3), 297-334.

- Etikan, I., Musa, S. A., & Alkassim, R. S. (2016). Comparison of convenience sampling and purposive sampling. *American Journal of Theoretical and Applied Statistics*, 5(1), 1-4.
- Field, A. (2018). *Discovering statistics using IBM SPSS statistics*. (5th ed.). London: SAGE Publications.
- Green, S. B. (1991). How many subjects does it take to do a regression analysis?. *Multivariate Behavioral Research*, 26(3), 499-510.
- Hair, J. F., Black, W. C., Babin, B. J., & Anderson, R. E. (2019). *Multivariate data analysis*. (8th ed.). Hampshire: Cengage.
- Kolb, D. A. (1984). *Experiential learning: Experience as the source of learning and development*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- LeBaron, A. B., & Kelley, H. H. (2021). Financial socialization: A decade in review. *Journal of Family and Economic Issues*, 42(Suppl 1), 195-206.
- Lusardi, A., & Mitchell, O. S. (2014). The economic importance of financial literacy: Theory and evidence. *Journal of Economic Literature*, 52(1), 5-44.
- Ward, S. (1974). Consumer socialization. *Journal of Consumer Research*, 1(2), 1-14.
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An introductory analysis*. (3rd ed.). New York: Harper & Row.
- Yang, K., & Banamah, A. (2014). Quota sampling as an alternative to probability sampling? An experimental study. *Sociological Research Online*, 19(1), 1-11.